

pára gyújt, élvezettel fújja a füstöt, majd halkán dudorássza: Nincs eseményes tanyám, se csűröm, se gulyám, nékem...

HIREK

0000

A török Vörös Félhold képeslevező-lapjait 20 fillérért árusítja az Országos Bizottság, (Budapest, képviselőház.)

Békezáslók.

Január legelején felszállott a villamosra egy közismert szegedi orvos, aki katonai szolgálatot teljesít. Amint meglátott, fontoskodva odaszól nekem:

— Meglesz a béke!

— Igazán, és miüből gondolja? — Kérdem én tamáskodva.

— Apró, de biztos jelekből!

— Példán!

Rendeleket kaptunk, hogy február közepére minden hadikórház csináltassa meg az összes szövetséges zászlókat. Ennek más értelme nem lehet, mint hogy akkorra meglesz a béke. Mondok még többet: az egyes parancsnokságok is rendeleket kaptak, hogy a kaszárnyák számára szerezzék be a zászlókat. Na, nem biztos jele ez a békének?!

Eugem ugyan ezzel nem győzött meg a béke közeli lehetőségéről, de érdeklődtem a zászló-rendelet iránt és megtudtam, hogy a minisztérium csakugyan kiadott ilyen rendeleket. És megtudtam az okát is. Több helyről kérdést intéztek, mikor és milyen zászlókat tüzzenek ki a katonai épületekre? Mert mégis csak különös dolog, hogy a polgári középületek és magánházak egyes győzelmi ünnepeken zászlódúsztt öltenek, a katonai épületek meg zászlók nélkül disztelenkednek. Ezt az anomáliát akarja megszüntetni a zászló-rendelet.

A zászlók tehát adva vannak. Itt is, ott is tudnak róla, csak azt nem tudja a publikum, hogyan, mi okból kell a katonaságnak az összes szövetséges zászlókat beszereznie. És most működni kezd a fantázia. Egyelőre nincs még miibe belekapaszkodni. Aztán jön: Montenegro békét kér és leteszi a fegyvert. Nikita pedig apósa az olasz kiálynak. Tehát csakis az ő beleegyezésével kérhette a békét.

Szóval Olaszország is békére vágyik. Ujabb hírek: az olaszok megunták a háborút, az olaszok belátják küzdelmük céltalanságát, az olaszok alighanem külön békét kötnek velünk. Olaszországgal — persze iszonyú titokban, de azért Szegeden mindenki tudja — folynak a tárgyalások. Február 15—20-ra meg is lesz a béke. Azért kellene a zászlók.

Igy szövődtek, nem a kávék nénikék, hanem ráérő levelezés bácsikák kapucinértől kövérre hizalt fantáziájának a szövöszékén a békezáslók. Így született meg a szép mese a békéről.

Vajjon mit gondolnak ezek az urak? Azt talán, hogy Briand francia miniszterelnök direkt azért ment Rómába, hogy orvosi, vagy egyéb segítséget nyújtson annak a békének a megszületésénél, melyet Olaszország csakis Franciaország és az egész antant akarata ellenére kérhetne tőlünk? Mert ha már meghatározott napra szerzendők be ezek a zászlók, akkor a béke ügyének legalább is már olyan előrehaladt állapotban kellene lennie, hogy a segítségnyújtásnál egyéb szerep nem várható volna Briandra Rómában. Erre pedig alig hiszem, hogy a francia miniszterelnök, éppen ő, vállalkozott volna. Annyit koncedálok, hogy Olaszországban oly nagyfokú a békevágy, hogy Salandra csakis Briand segítségével nemel megbirkózhatni vele. De a békekötés dátumától félek, hogy még messzire vagyunk. Persze örülnék, ha nem lenne igazam.

— gl.

— A Növédő-Egyesület közmívelődési estélye. A hazafias cél és a magas színvonalon álló műsor miatt megérdemlik azt a nagy érdeklődést, amely a Szegedi Katolikus Növédő-Egyesület február 20-án rendezendő estélye iránt a közönség körében máris megnyilatkozik. Az estély a hadiárva érdekeit fogja szolgálni, a legnemesebb jótékonyaság jegyében fog tehát lefolyni. Megjelenik az estélyen dr. Glattfelder Gyula megyéspüspök is, aki ez alkalommal beszédet mond. De a hangverseny műsorának minden egyes száma is művészi értékű, amennyiben annak előadói Márkus Lily a kiváló zongoraművész, Lukács-Lessner Mici, jeles gordonkaművész és dr. Kiss Menyhért író. A műsort az egyesület lelkes és buzgó elnöksége már teljesen összeállította, azt a következőkben közöljük: 1. Weber: Nyitány a bűvös vadászról; előadja a 28. gyalogezred zenekara.

2. Háborús költemények; írta és előadja: dr. Kiss Menyhért. 3. Chopin: a) Andante spianato et grande Polonaise Brillante. b) Etude. c) As-dur waltzer. Moszkowszky: Caprice Espagnole. Liszt: Liebestraum. E-dur Polonaise. Előadja: Márkus Lily zongoraművész. 4. Alkalmi beszéd. Mondja dr. Glattfelder Gyula, megyéspüspök. 5. Márkus Lily: Gavotte Ancienne; előadja: Márkus Lily zongoraművész. 6. Händel: Sarabande. Chopin: Nocturne. Popper: Pappilon. Előadja: Lukács-Lessner Mici gordonkaművész. Az estélyt a Tisza-szálló magytermében tartják meg és délután 5 órakor kezdődik. Jegyek az egyesület székházában és a Szent István Társulat könyvkereskedésében előre válthatók.

— Szegedi hősök emléke. Napról-napra szaporodik azon tanítványaink száma, akik nemzetünk élet-halál harcában vérük hullásával szentelték meg a hazai földet, életük feláldozásával készítettek elő édes hazánk jobb jövőjét. A haza halála, hősi önfeláldozásunk áldásos gyümölcse lesz az ő legszebb jutalmuk. De intézetünk is jogos büszkeséggel tekint rájuk és halálból szeretné áldott emlékeiket megörökíteni. Ennek egyik módja tervünk szerint az volna, hogy a jövő tanévi Értesítőben elesett tanítványaink arcképpel ellátott életrajzát közöljük. E célból szükségünk van a közönség támogatására. Azzal a tiszteletteljes kéréssel fordulunk tehát az elesettek hozzátartozóihoz, küldjék be a kegyesrendi főgimnázium igazgatóságának hősi halált halt tanítványaink arcképet, élet-történetüknél főbb adatait, de különösen hősi haláluk körülményeinek adatait. Szándékunk megvalósításában mindenki segítségünkre lehet. A szíves támogatásért előre is köszönetet mondunk. Szeged, 1916. február hó. Prelog József, a kegyesrendi városi főgimnázium igazgatója.

— Nem lesznek napközi otthonok A hadbavonult katonák családtagjainak segélyezésére alakult központi bizottság szombati ülésén Bokor Pál polgármester helyettes elnökölt. A bizottság eddig napközi otthonokat tartott fenn, de tekintettel arra, hogy közben népkönyvtárakat állított fel a város elhárította, hogy ezek működését beszüntették. Két napközi otthon már megszűnt, a Telek utcán február tizenötödikén, a Hátvezér utcán pedig február végén szünteti be a működést.

A Halál-domb az Isonzó-fronton.

*

— A Halál-domb a San-Martino erősen kinyújtott lábfejének egyik kidudorodó, óriási bütyke. Talán már évezredekkel azelőtt született meg, de a kereszttségben, vér- és tüzkereszttségben, csak a világháború folyamán részesült és nevét a mi derék bakáinktól kapta. Őket illeti meg a keresztapaság. Ma már a lghivatalosab katonai parancsokban is ugy szerepel, mint Halál-domb. Azelőtt talán Cote X vagy Y volt.

Julius 18. és 22. között folyt itt a legvéresebb ütközet. A győzelem palmáját a harc véres vihara szeszélyesen ide-oda sodorta. Egyszer a mienk volt a domb, aztán az olaszoké. Majd megint a mienk és újból az olaszoké. Végül egyikünké sem. Sem a miénk, sem az olaszoké. Mindket fel annyi vért vesztett ezen a dombon és ezért a dombért, hogy végül egyiknek sem kellett. Mintán az olaszok — mint már annyiszor — visszavonultak eredeti állásaikba, a mieink össze akarták szedetni a sebesülteket és eltemetni az elesetteket. Az olasz tüzserég azonban nem engedte. Olyan srápnél- és gránátzuhatagot ontott a dombra, hogy lehetetlen volt a sze-

rencsétleneket megközelíteni. Ejjel-nappal szórták az ágyulövegeket, mint az oktalan gazdag, akinek abban telik a mulatsága, hogy az ablakon szórja ki a pénzt az utcára. Mintha a municiót ingyen kapták volna. Eltelt nyolc-tíz nap és a Halál-dombra nem lehetett feljutni. A csapatokat időnkint fölváltották és az újonnan érkezett csapatoknak eszük ágába sem jutott, hogy a dombot, bár az olaszok is megunták az ágyuzást, átkutassák. A Halál-dombon már ugy sincs élet, gondolták. Aki az ütközet után sebesülten fönt maradt, az bizonyára az olaszok későbbi ágyutüzének, vagy ha az véletlenül megkímélte, az éhségnek esett áldozatul.

Időközben több mint négy hét telt el. Az egyik őrjáratunk vezetője Barakonyi Géza, a debreceni 3. számú magyar királyi debreceni honvéd-ezred önkéntes szakaszvezetője volt, azzal a hihetetlen hírrel jött vissza, hogy fönt járt az őrjárat a Halál-dombon és ott nyolc súlyosan sebesült katonánkat még életben találta, kérte tehát rögtön megfelelő számú egészségügyi katonának kellő felszereléssel való kiküldését. Ő majd kitalálja őket.

— Hallja önkéntes, az lehetetlen, az lehetetlen! hitetlenkedett a századparancsnok. Négy hete is elmúlt annak, hogy ott ütközet

volt. Azóta feltétlenül éhen veszttek volna. Maga csak hallucinált és vizionált.

— Alázatosan jelentem a főhadnagy ur-nak, mondja Barakonyi, meg is ettettem, meg is itattam őket. A nyolc szezenesetlen közül ketten magyarok, hat meg bosnyák.

A századparancsnok tehát elindította az egészségügyi különítményt. De azért egyre hitetlenül rázta a fejét és mondogatta:

— Lehetetlen, lehetetlen!

Az egyik tartalékos hadnagynak más a véleménye:

— Kérlek alássan, nincs benne semmi lehetetlenség, mert Tarnier, amerikai orvos a legszigorúbb ellenőrzés mellett negyven napig volt meg minden étel nélkül. Harminc napig böjtölt Succi is, Marlatti festő meg éppen ötven napra vitte föl.

— Majd meglátjuk, szólt még most is csak félig meggyőzve a főhadnagy.

Néhány óra múlva nyolc hordágyon hozták a nyolc súlyosan sebesültet. Ezek közül azt, aki kevésbbé volt közülök esontváz, megszólítja a főhadnagy:

— Hogy hírtátok ki az Istenért, édes fiaim, ennyi ideig étlen-szomjan?

— Alázatosan jelentem a főhadnagy ur-nak, nyögi minden szó után szünetet tartva